

намира се на двѣтъ рамена. „Глава боли ли те?“ — Хваща ме по нѣкой пжтъ. „Сърцебиене имашъ ли?“ — И отъ него не съмъ се освободилъ, но пакъ имамъ вѣра, не съмъ като другитѣ хора. Туй е едно обикновено вѣрване. Азъ не говоря за обикновено вѣрване. Тази обикновена вѣра, ние свършихме съ нея, и започваме съ необикновената вѣра. А необикновената вѣра никога не пита: „Какъ може да бжде това?“ Никодимъ бѣше, който питаше, какъ може да бжде това. А Христосъ какво му отговори? — „Ти си учителъ израилевъ и не знаешъ ли това? Не заслужвашъ повече да ти разпразвамъ“. Слѣдователно, трѣбва да имаме едно велико, дълбоко разбиране — да сме разбрали, защо трѣбва да ядемъ, да пѣемъ и да се молимъ. Яденето, казвалъ съмъ и другъ пжтъ, е наука за трансформиране на енергиитѣ отъ едно състояние въ друго. Яденето е трансформиране на грубата енергия въ умствена. Слѣдъ като се наядешъ, ще почнешъ да пѣешъ, по този начинъ ще прѣвърнешъ умствената енергия въ духовна. А що е молитвата? И тя е законъ за трансформиране на умственитѣ енергии. Защо трѣбва да се молишъ? За да може да бждешъ силенъ. Защо трѣбва да пѣешъ? Когато войниците пѣятъ всички се въодушевяватъ, герои сж. Уплашатъ ли се, прѣстанатъ да пѣятъ. Турцитѣ казватъ: „Плюйте на краката си, идатъ вече“. Кои идатъ? — Кавалерията! Щомъ има пѣсни, пушката се държи, а иначе, щомъ прѣстанете да пѣете, бѣгане има въ свѣта. Слѣдователно, музиката сама по себе си, е едно срѣдство да прѣмахне оная меланхолия, когато хората казватъ: „Животътъ нѣма смиълъ“. Изучете първото въведение на живота — яденето. Въ туй ядене е скрита една велика Божествена сила.

Ако азъ положа една хубава мастилница на масата си, имамъ и перо и единъ листъ. Да кажемъ, че не сте запознати съ това изкуство — писане. Азъ топя съ перото и почвамъ да дращя, изпразни се мастилото, пакъ потопя — дращя, топя, — дращя. Ще кажете: „Този човѣкъ ту въ мастилницата